

ROMANA

Julia James

Aranykalitka

Margaret Way

Veszélyes örökség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Julia James, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A ROMANA 775. eredeti címe: *Irresistible Bargain with the Greek*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Margaret Way, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Romana 776. eredeti címe: *Innocent Mistress* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 775-776. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-766-8

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Julia James
Aranykalitka

ELŐHANG

A fényűző hotelszobában teljes sötétség uralkodott, amikor Talia az ajtóhoz lopakodott. Minden porcikája tiltakozott azellen, amit tenni készült, de kényszerítette magát, hogy megtegye.

Otthagya a lakosztálybeli franciaágyban a férfit, akiről a keresztnevén kívül semmit sem tudott. Luke, a vonzó idegen még mindig mélyen aludt a selyemlepedő alatt.

Talia vetett még egy utolsó pillantást az izmos felsőtestre, amelyet nemrég még szenvedélyesen simogatott. A fájdalom úgy döfött belé, mint egy éles kés. Kényszerítette magát, hogy elhagyja az egyetlen férfit, aki valaha is közel állt hozzá. Aki felrepítette őt a paradicsomba, amelyről sosem hitte, hogy létezik. A férfit, aki néhány csodálatos óra erejéig olyan reményt adott neki, amiről nem is álmodott.

De most el kell hagynia a földi paradicsomot. Nincs más választása.

Ahogy halkan elfordította a kilincset, a mobiltelefonja rezegni kezdett a táskájában, és visszahívta a börtönébe.

Mintha a mobilja kigúnyolná annak az éjszakának a csodáit, amelyet Talia az imént élt át ennek a férfinak a karjaiban. A pillanatot, amikor a tekintetük először találkozott. Amikor tudta, hogy olyasmit készül megtenni, amit még soha életében nem tett: hogy habozás és kétségek nélkül teljesen odaadja magát egy férfinak. Amikor Luke-kal eltűntek a buliból, Taliát olyan érzéki vágy emésztette, amit eddig soha nem tapasztalt.

Most csendben kiosont a lakosztály ajtaján, és közben kénytelen volt levenni a szemét a férfiről, akit soha többé nem fog látni.

A puszta gondolattól jeges borzongás járta át. Soha nem lesz képes arra, amiről tegnap este beszéltek.

– Gyere velem! – mondta neki Luke csillogó szemmel. – Ez az éjszaka csak a kezdete annak, amit együtt átélhetünk! Gyere velem a Karib-tengerre, ezernyi gyönyörű szigetet fedezhetsz fel! Mindet meglátogatjuk majd! És mindegyik a miénk lesz. Gyere velem...

Még most is hallotta szinte a férfi hangját, amely meleg és megnyugtató volt.

Gyere velem!

Talia elnyomta a lelke mélyéről feltörő zokogást. Ez lehetetlen! Lehetetlen, hogy elmenjen ezzel a csodás férfival, aki néhány órára a világ legboldogabb nőjévé tette.

El kellett hagynia őt.

1. FEJEZET

Előző este

Luke Xenakis az egyik londoni iparnegyedben lévő viktoriánus raktárépületre nézett, amelyet ultramodern loftlakásokká alakítottak át. A városközpontból érkezett ide, egyenesen az ingatlanügynökével való találkozási célra, amelyre már tíz éve várt.

Ma végre – *Thee mou!* – megtette, amit meg kellett tennie.

Kegyetlen érzések kerítették hatalmukba. Szorul a halálos hurok az ellenség nyaka körül!

Életet életért.

Az ősei habozás nélkül végrehajtották volna ezt az ítéletet...

Luke most összeszorította az ajkát, amikor belépett az épületbe. Ezekben a civilizált időkben más módjai is vannak, hogy az ember megtorolja a súlyos bűnöket. Ma este igazságot szolgáltat a családja legnagyobb ellenségének.

Huszonnégy órán belül annak a férfinak az élete romba fog dőlni, mert ő tönkreteszi.

Luke nagy levegőt vett, miközben felszaladt a visszhangos lépcsőházban a legfelső emeletre, ahol az avatónnepséget tartották a meghívott vendégek számára. Dübörgő zene szűrődött ki a frissen felújított termekből, olyan hangosan, hogy minden más gondolatot kiszorított Luke fejéből.

De pontosan ez volt, amit akart, hiszen most ünnepli új életének előestéjét.

Talia megállt az újjávarázsolt ház előcsarnokában, és egy darabig tétovázott. Tényleg elvegyüljön a parti vendégei között?

De aztán félresöpörte a kétségeit.

Szükségem van erre!

Ma este, legalább néhány órára megfeledkezik minden gondjáról. Elfelejt a nyomást a vállán, amely napról napra nőtt.

Halkan felsóhajtott. Szegény anyja idegei teljesen kikészültek, és az apja is egyre szűkszavúbb lett az utóbbi hónapokban. Hogy miért? Taliának egyelőre fogalma sem volt, de minden energiáját lekötötte, hogy megnyugtassa ideges anyját, és lecsillapítsa zsarnoki apját, aki általában a feleségén töltötte ki a dühét.

Fárasztó dolog, de nincs más választásom, gondolta Talia keserűen, miközben átlépte a küszöböt, és körülnézett a hatalmas padlástérben. Kénytelen azt tenni, amit az apja akar, különben az anyjának nagy árat kell fizetnie a férje rosszkezdvéért.

Natasha Grantham vagyok, a sikeres ingatlanmágnás, Gerald Grantham lánya. Kötelességem, hogy részt vegyek a színjátékban, amit előad a külvilágnak. Ugyanolyan tartozék vagyok, mint az elegáns és tökéletesen ápolt felesége, a Temze partján álló hatalmas villája és a marbellai nyaralója. Mint a luxuslakások szerte a világon, a drága autóflotta, a jacht és a magánrepülőgép. Minden azért van, hogy mások irigyeljék a sikerét és a gazdagságát.

Az apja számára a siker és a hatalom volt a legfontosabb. Nem a felesége vagy a lánya.

A legszomorúbb az, gondolta Talia komoran, hogy az anyja eleinte alkalmazkodott ehhez a színjátékhoz. Végtelen sok kifogást talált a férje rossz hangulatára, a munkahelyi nyomástól az üzleti élet kegyetlenségéig. Biztos volt benne, hogy Gerald mindent a családjáért tesz. Talia azonban tudta, hogy az apja csak egy emberrel törődik: saját magával.

Ő és az anyja csak kellékek voltak, hogy Gerald Grantham élete maga legyen a tökély. A feleségétől, Maxine-től azt várta, hogy elegáns partik elragadó háziasszonya legyen. A lányától, Nataliától pedig kötelességtudatot követelt – belsőépítészként ő felügyelte az ingatlanai felújítását. Cserébe megengedte neki, hogy ingyen lakjon az egyik londoni lakásában, és fedezte az öltözködése költségeit.

Sötét árnyak költöztek Talia tekintetébe. A világ elkényeztetett hercegnőnek, az apja kedvencének látja, de a valóság nem is állhatna távolabb ettől. Ő csak egy bábu abban a kegyetlen hatalmi játszmában, amelyben az apja vaskézrel irányította minden lépését.

Legnagyobb vágya az volt, hogy egyszer kiszabaduljon ebből a mókuserékből. De amíg ez a nap el nem jön, az olyan értékes pillanatoknak fog élni, mint amelyek ma este várnak rá.

Hirtelen ötlettől vezérelve elfogadta egy építész kollégája meghívását. A ritka szabad estéin általában otthon maradt, esetleg néha elment koncertre vagy színházba, egyedül vagy egy barátnőjével. Férfiakkal soha.

Nem volt komoly kapcsolata. Csak egyetlenegyszer vetette bele magát egy titkos viszonyba pár évvel ezelőtt, de az apja könyörtelenül kihasználta a befolyását az üzleti világban, hogy tönkregyege a fiatalember karrierjét. Végül azt mondta a lányának, hogy mindenkit tönkre fog tenni, aki közel kerülne hozzá. És Talia megtanulta a leckét: amíg ő és az anyja Gerald Grantham családtagjai, addig az apja a kénye-kedve szerint bánik velük.

Ma, huszonhat évesen fájdalmasan a tudatában volt, hogy addig nem kezdhet bele egy kapcsolatba, amíg ki nem szabadul az aranykalitkából.

Körülötte mindenütt a partizók társalogtak, táncoltak és flörtöltek. Taliát azonban nyugtalanság töltötte el.

Meddig bírom még elviselni az életemet?

Soha nem tűnt még elviselhetlenebbnek az aranykalitka, amelyben élt, mint ezekben a napokban. Soha nem vágyott még ilyen kétségbeesetten a szabadulásra.

De ma este rövid időre elmenekülhet a hétköznapiakból. Elvegyülhet a bulizók között, és egész éjjel táncolhat. Az anyja egyedül van a londoni villában, és nem fenyegeti a veszély, hogy rázúdul a férje haragja. Gerald Grantham ugyanis külföldön tartózkodik, valószínűleg az egyik szeretőjével.

Minél tovább van távol, annál jobb!

Talia vett egy mély lélegzetet, és néhány vendég mellett elsétálva körülnézett a hatalmas teremben. Az üvegtető azt a benyomást keltette, mintha a szabad ég alatt lennének, és a London fölött szikrázó csillagokat is megérinthetnék. Szokatlan, már-már ijesztő érzés volt.

A padlástér közepén lévő vas- és acélgerendák mögött Talia kiszúrta a partira felállított bárt, és úgy döntött, hogy egy üdvözlő ital majd felbátorítja.

Ahogy arrafelé tartott, érezte, hogy a jelenlévők kíváncsi pillantásokat vetnek rá. Gesztenyebarna hajával, szép őzikeszemével, karcsú alakjával és hibátlan bőrével mindig mindenkit elbűvölt. De vajon mennyi időbe telik, amíg az apja kritizálni kezdi a külsejét is? Neki csak a tökéletesség elég jó. A feleségét és a lányát trófeaként kezelte, amikor együtt mutatkoztak a társasági eseményeken.

Talia az ő utasításai szerint öltözött, ma azonban szembeszállt az apja szabályaival. A szokásosnál több sminket használt, hogy ne csak a szemét, hanem az arccsontját és az ajkát is kiemelve.

A pánt nélküli, bordó ruha rövidebb volt, és sokkal testhezállobb, mint azok a ruhák, amelyeket általában viselt. Spontán vásárlás volt aznap délután, egy használtruha-butikban, amelyet Talia azért kedvelt, mert így kevesebbet költött az apanázsából, mint ahogy az apja gondolta. Így apránként félre tudott tenni valamennyit egy titkos bankszámlára, arra az esetre, ha az anyjával egy nap sikerülne megszökniük...

Elhessegette ezeket a távoli vágyálmokat, és arra koncentrált, hogy szédítően magas sarkú cipőjében utat törjön magának a tömegben. Amikor elérte a pultot, megállt, arany karperecekkal díszített kezét a hűvös felületnek támasztotta. Inni akart valamit. Nem azért, hogy becsípjen, hanem hogy ma este ne gondoljon másra, csak a bulira. Hogy jól érezze magát. Hogy legalább néhány órára elfelejtse a vállára nehezedő nyomást.

– Fehérbort kérek – mondta, és rámosolygott a csaposra.

– Nekem pedig gint, ha a hölgynek nincs kifogása a társaságom ellen.

A hang, amely a háta mögül szólt, mély volt, és enyhe akcentus érződött rajta. Talia megfordult, és egy pillanatra ledermedt.

Az előtte álló férfi magas volt, legalább egy méter kilencven centi. Talia érezte, hogy a szeme akaratlanul is elkerekedik. Ösztönös elismerés, amely a legvonzóbb férfinak szólt, akit valaha látott.

Sötét haj, sötét szem, klasszikus szoborra emlékeztető arcél, széles váll, keskeny csípő és hosszú lábak...

A férfi tekintete lassan végigsiklott a lányon, és láthatóan tetszett neki, amit látott. Meg sem próbálta leplezni. Talia érezte, hogy végigfut rajta a borzongás, amelytől elállt a lélegzete.

Mágnesként vonzotta az idegen sötét szeme. Érezte, ahogy a férfi elismerő tekintete végigvándorol a mellén, a csípőjén és a lábán. Aztán mintha a karja, a nyaka és a válla csupasz bőrét simogatta volna. Végül a hosszú hajára pillantott, amely lágy hullámokban omlott a hátára.

Mi történik itt?

Talia soha nem tapasztalt még ehhez foghatót. Azzal a férfival messze nem, akivel rövid viszonya volt.

Az idegen rövid időre elfordította róla a tekintetét, hogy elvegye az italát. Aztán visszanézett rá, karcsú ujjával megfogta a poharát, és az ajkához emelte.

– A különleges estére! – mondta végül, és Talia felé biccentett.

A szeme csillogása elárulta a szándékait, az ajkán ülő mosoly pedig önbizalomról árulkodott.

Egy másodpercre Talia úgy érezte, mintha mélyen belül életre kelne benne valami, ami lehetetlenné teszi, hogy elszakadjon az idegen izzó tekintetétől.

Istenem, mi van benne, amivel így el tud bűvölni?

Csak nagy erőfeszítéssel tudta elszakítani a tekintetét a férfiétől, hogy a csaposra nézzen, aki átnyújtotta neki a bort. Aztán még egyszer ránézett az ismeretlenre, mielőtt felemelte volna a poharát, és közben remélte, hogy a jóképű pasi nem veszi észre, mennyire remeg a keze.

Belekortyolt a fehérborba, mert úgy érezte, nagy szüksége van rá.

Az idegen, aki most a jobbát nyújtotta Talia felé, sötét nadrágot és fehér inget viselt, amely biztosan méretre készült, mert tökéletesen hangsúlyozta izmos felsőtestét. Az ing felső két gombját kigombolta, az ujját kissé felhajtotta, felfedve napbarnított csuklóját, valamint egy luxuskarórát. Talia biztos volt benne, hogy még az itt jelen lévő elit tagjai közül is csak kevesen engedhetik meg maguknak ezt a ritka órát.

A férfi tekintete még mindig a lányon pihent. Taliának olyan érzése volt, mintha csakis ő tükröződne a csillogó szemében.

– Luke – mondta a férfi, ahogy a kezét nyújtotta felé.

Nyilván arra várt, hogy ő is megmondja a nevét.

Amikor megérintette a kezét, a lány érezte a bőre hűvösségét, az izmaiban rejlő erőt.

– Talia – mosolygott rá újdonsült ismerőse.

Szándékosan használta a becenevét. Az apja mindig Natashának hívta a Natalia helyett, mert azt a nevet az anyjától kapta.

– Talia...

Hallotta, hogy Luke a nevét ismétli. Egzotikusabb és érzékibb hangzású volt, mintha más mondta volna.

A lány elmerült a férfi szemének ragyogásában és a mosolyában, amely tökéletes ajkán játszott.

A férfi elgondolkodva ivott egy kortyot a poharából, mielőtt letette a pultra, és bal karjával a hűvös felületre támaszkodott. A testtartása laza volt. De valami azt súgta Taliának, hogy a gondolatai egyáltalán nem olyan nyugodtak. Egy párducra emlékeztetett, aki megpróbálja becserkészni a prédáját, mielőtt lecsapna rá.

– Szóval, Talia, mesélj magadról!

A kérdés teljesen hétköznapiak tűnt, a levegő mégis feszültséggel telt meg.

Talia újabb kortyot ivott a borából. Vajon belemenjen a játékba?

Még habozott, a szokásos óvatossága és a vágyai között ingadozva, amikor meghallotta a saját hangját, amint épp azt mondja:

– Belsőépítész vagyok.

Örült, amiért sikerült elérnie, hogy a hangja nyugodtnak tűnjön.

A férfi kérdően felvonta a szemöldökét.

– Te tervezted ezt a lakást?

Talia megrázta a fejét.

– Nem, ez egyáltalán nem az én ízlésem.

A lány a vakolatlan téglafalakra nézett, az ipari acélgerendákra, a rusztikus fapadlóra és a falakat díszítő modern műalkotásokra.

Volt valami elszomorító a látványban. Bár nem igazán tetszett neki ez a minimalista enteriőr, legalább volt stílusa. Taliának az apja soha nem engedte meg, hogy a saját ízlése szerint rendezze be a belső tereket. Mindig pontosan meghatározta, milyen legyen a végeredmény: zsúfolt belső terek, amelyek úgy néznek ki, mintha sok pénzbe kerültek volna. Taliától pedig azt várta, hogy ezt a lehető legkisebb költségvetésből valósítsa meg, így ő óriási hasznot húzott az eladásból.

Talia gyűlölt mindent, amit az apja számára tervezett.

Nem! Most nem gondol az apjára, sem az aranykalitkára, amelybe őt zárta! Semmi mást nem akart, csak itt állni, és addig bámulni Luke-ot, amíg káprázni nem kezd a szeme.

– És te mivel foglalkozol? – hallotta magát tovább beszélni, miközben élvezte ezt az izgató közelséget.

Luke hanyagul megvonta a vállát.

– Beruházásokkal – válaszolta végül. Volt valami a hangjában, ami Taliát egy éles késre emlékeztette.

Bizonytalanul lesütötte a szemét.

– Biztosan jó vagy benne – mondta, miközben tekintete a férfi csuklóján lévő egyedi órára siklott.

– Ajándék magamnak, a mai este tiszteletére – mondta Luke halkán, ahogy követte a lány szemét.

– Nagyon szép ajándék – motyogta Talia. – Ma van a születésnapod?

– Még annál is jobb – válaszolta a férfi, miközben újabb kortyot ivott az italából. – Most értem el valamit, amin több mint tíz éve dolgoztam. És most már más dolgoknak szentelhetem az életemet.

Taliának nem kerülte el a figyelmét, hogy Luke feszültnek tűnt, amikor a foglalkozásáról kérdezte.

– Nagyon elkötelezettnek tűnsz – mondta óvatosan.

A férfi a kezében lévő poharat bámulta.

– Elkötelezettnek? Ó, igen... – Egy pillanatra távolinak tűnt a tekintete, aztán újra az előtte álló nőre irányította a figyelmét. – Szóval, mi szél hozott ide ma este, Talia?

A lány megbabonázva figyelte.

– Miért jön el valaki egy partira? – vágott vissza, hogy ne kelljen az ittléte valódi okáról beszélnie.

Luke sűrű szempilláin keresztül nézett rá.

– Akarod, hogy feleljek? – kérdezte szórakozottan.

A válasz kimondatlanul is ott lebegett közöttük. Az ok, amiért az emberek buliba járnak, a jó zenén és a társaságon kívül mindenekelőtt az, *hogy ne kelljen egyedül tölteniük az éjszakát.*

Talia gyorsan ivott még egy kortyot a poharából, aztán már-már kihívóan Luke-ra nézett.

– Talán igen.

A férfi fogva tartotta Talia tekintetét.

– Talán? – ismételte titokzatosan.

A lány úgy érezte, hogy a teste mindjárt lángra lobban.

Ez az egész túl gyorsan történik! El kellene vegyülnöm a többi vendég között...

De amikor Luke kiürítette a poharát, egy pillanatra sem véve le a szemét Taliáról, minden óvatossága elpárolgott. Érezte, hogy felgyorsul a pulzusa, és az ajka kissé elnyílik. Bátorította az alkohol, és a szabadság meg a remény mámorító érzése. Nem tudta, mitől olyan különleges számára ez a férfi. Csak azt tudta, hogy még soha életében nem találkozott olyasvalakivel, aki ilyen hatással lett volna rá, mint ez az idegen.

Nem tudott és nem is akart ellenállni ennek az érzésnek.

Bármi történik, meg akarom tapasztalni!

– Ahhoz, hogy elmagyarázzam neked, mit jelent egy buli... – hallotta most Luke hangját – előbb pezsgőre van szükségem!

A férfi a pultozhoz fordult, és ő rögtön töltött nekik két pohár aranyló pezsgőt.

Talia érezte, hogy a vér forrón száguld az ereiben.

– Miért? Mert a válasz olyan bonyolult? – kérdezte, és poharát felemelve koccintott Luke-kal.

Az idegen egy másodpercig csak figyelmesen nézte Taliát. Aztán ő is felemelte a poharát, és gálánsan hozzáértette a lány poharához.

– Nem, szerintem elég egyszerű – suttogta.

Az üzenet félreérthetetlen volt.

Mint ahogy a válasz is Talia szemében, amikor Luke megkérte, hogy folytassák a beszélgetést egy sokkal kellemesebb helyen...

Luke az ágyban feküdt a szállodai szobájában, de már ébren volt. Jobb keze Talia karcsú derekán pihent, baljával a lány gesztenyebarna haját simogatta, amely selymesen omlott a mellkasára. Érezte a lány egyenletes lélegzetét a vállán, ahogy a karjában aludt. Édes istenem, mi történt? Álmában sem gondolta volna, hogy ilyen csodálatos éjszakát tölthet ezzel a lélegzetelállító nővel.

Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy ő különleges.

Attól fogva, hogy meglátta Taliát a bárpultnál, Luke-ot teljesen megbabonázta a lány. Volt benne valami, ami mágnesként vonzotta.

Egy nő, akit csak néhány órája ismert, fenekestül felforgatta az életét. Az első másodperctől kezdve tudta, hogy akarja őt. Hogy a világ összes nője közül ő az, akivel le akarja élni élete hátralévő részét.

A régi életemnek vége. Elértem, amiért annyi éven át dolgoztam, és teljesítettem a feladatot, amelyet apám a halála napján bízott rám. Azon a napon, amikor anyám szíve is összetört, és követte őt a másvilágra.

Gondolatban újra visszament az időben, egészen addig a pillanatig, amikor megfogadta, hogy bosszút áll a szülein, akiket elárultak és tönkretettek, és akik elvesztettek mindent, ami fontos volt számukra.

Az az ember, aki felelős a szülei haláláért, a képébe nevetett, amikor ő alig húszévesen kétségbeesetten berontott ennek a gazembernek az irodájába. Aztán rágyújtott egy kövér szivarra, és hívatta a biztonsági őrköt, akik megverték őt, és kidobták az utcára. De ennek az embernek vége!

Mindent elvettem tőle, ahogy ő is mindent elvett a szüleimtől. Végre békében nyugodhatnak.

Ő maga is megpihenhet a sok munka és erőfeszítés után. Csak így tudott elég pénzt szerezni ahhoz, hogy megsemmisítse az ellenségét.

Most kezdődik az új élete...

Néhány órával ezelőtt még azon gondolkodott, mihez kezdjen a nagy szabadságával, de egyetlen éjszaka alatt minden megváltozott.

Amíg a bosszú megtervezésével volt elfoglalva, csak futó kalandjai akadtak, és egyik nő sem jelentett neki semmit.

Most azonban már semmi sem akadályozta meg abban, hogy megnyissa a szívét egy nő előtt.

Luke néhány óra elteltével tudta, hogy Talia az a nő, akiről korábban még csak álmodni sem mert: *az igazi!*

Közelebb húzta magához, és megsimogatta az arcát. Érezte, hogy a lány megmozdul a karjaiban. Luke-ban újra fellángolt a forró vágy, akárcsak abban a pillanatban, amikor kézen fogta a gyönyörű idegent, hogy távozzon vele a partiról.

Luke rágcsálnivalókat és pezsgőt rendelt a szobaszerviztől. És miközben az ágyban eszegettek, mindenfelé elkalandozott a beszélgetésük, mintha már régóta ismernék egymást. Most már pontosan tudta, hogy ezzel a nővel akarja leélni az életét. Megborzongott a gondolatra, milyen csodálatos véletlen hozta össze őket ezen a különleges napon.

Gyengéden megpuszilta az alvó Talia arcát. Ahogy a lány megmozdult álmában, ösztönösen a férfi derekára kulcsolta a kezét. Luke érezte, hogy lassacskán felébred, és ahogy egyik kezét a lány mellére tette, a bimbó megkeményedett az ujjai alatt. Azt hitte, mindjárt szétfeszíti a vágy, amely úgy áramlott végig a testén, mint a tüzesen izzó láva, és tudta, hogy megint szeretkezni akar vele.

A csókja egyre szenvedélyesebbé vált, és amikor Talia kinyitotta a szemét, vágyakozással teli tekintettel nézett rá. Miközben Luke gyengéden simogatta és becézgette, a combjai közé csúszott, mire Talia a nevét suttogta, és a nyaka köré fonta a karját.

A második szeretkezésük ugyanolyan tökéletes volt, mint az első. Utána a szívük még sokáig egy ütemben dobogott, ahogy eksztázistól remegve pihentek a puha párnán, és szorosan átölelték egymást.

Luke még mindig remegő ujjakkal kisimította Talia haját a homlokából. Rámosolygott a lányra, de a hangja komoly volt, amikor halkán azt mondta:

– Ugye tudod, hogy ez több is lehet egy éjszakánál?

A lány szeme elkerekedett.

– Több?

Luke gyors csókot nyomott az ajkára, mielőtt folytatta.

– Hát nem látod, milyen különleges, ami köztünk van? Ez az éjszaka csak a kezdete mindannak, amit együtt átélhetünk.

Még egyszer megcsókolta Taliát, ám ezúttal hosszabban, meghittebben.

– Gyere velem, és kezdjünk új életet valahol!

Talia tekintete elfelhősödött, de aztán elmosolyodott, mintha szándékosan el akarná nyomni a szomorúságát.

– Na és hol? – kérdezte félig viccesen, félig talányosan, amit Luke nem tudott hova tenni.

– Ahol csak akarod. Mondj egy helyet, ahová menni akarsz! Bárhol a világon!

A lány most felnevetett, és gondolkodás nélkül válaszolt:

– A Karib-tengerre akarok menni! Még sosem voltam ott, és biztosan gyönyörű.

– Rendben. – Luke is vele nevetett. – Most már csak ki kell választanod az egyik szigetet a sok közül. Mind csoda szép.

Ismét hallotta Talia nevetését, és magához húzta.

– Gyere velem! – A hangjában remény és biztatás csengett. – Gyere velem!

Szorosan tartotta a lányt. Talia viszonzta a pillantását, de még mindig volt a szemében valami sötét árnyék, amit Luke nem tudott értelmezni.

Vajon azt hiszi, hogy ő nem gondolja komolyan, amit mondott? Hogy csak üres szavakkal csábítgatja?

Megnyugtatóan megsimogatta Talia puha bőrét, de érezte, hogy a lány megfeszül az érintése alatt.

– Hadd győzzelek meg! – mondta neki rekedten, és miközben ránézett, csak egy dolog járt a fejében.

Vele akarok maradni, örökre. Ez minden, amire vágyom.

Amikor Luke felébredt, érezte, hogy valami nem stimmel. Kinyújtotta a karját, de csak a hideg lepedőt tapintotta maga mellett. Gyorsan felült az ágyban, és a fürdőszobaajtóra nézett. Nyitva volt, de odabent senki.

Körülnézett a szobában, de Talia nyomtalanul eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Se táska, se cipő, se kabát, se ruha... Se selyem alsónemű, amit Luke lehúzott a hibátlan bőréről, amikor Taliával a karjában az ágyra hanyatlott, hogy szenvedélyesen szeretkezzen vele.

Mintha csak álmodta volna ezt az éjszakát...

De aztán megtalálta a cetlit, amely az asztalon hevert. Gyanakodva felállt, és odasétált. Úgy összeszorult a torka, mintha kígyó tekeredett volna rá, és meg akarná fojtani.

Luke, el kellett mennem. Nem akartalak felébreszteni.

Csupán ennyi állt az üzenetben. Nem volt semmilyen magyarázat.

Luke egy hosszú pillanatig csak bámulta a papírt, és érezte, hogy megfagy benne a vér. Keserű mozdulattal összegyúrta a cetlit, és a papírkosárba dobta.

Aztán bement a fürdőszobába, és forró vízzel lemosta magáról Talia minden nyomát.

2. FEJEZET

Talia egy taxi hátsó ülésén ült, és a mobiltelefonját bámulta. Az akkumulátor majdnem lemerült, és gyáva módon ő örült neki. Lélekben még mindig Luke-kal volt, és a férfihoz simulva a karib-tengeri nyaralásról álmodozott.

Egy sziget, ahol boldog lehetsz... Ahol megszabadulhatsz anyád könnyörgő sms-eitől...

Drágám, hívj fel! Fel kell hívnod! Kérlek!

Valami rossz történhetett... Az anyja még soha nem írt neki ilyen kétségbeesett üzenetet.

Mielőtt azonban visszahívhatná, el kell mennie a lakására, hogy feltöltse a telefonját, és le kell cserélnie a szexi ruháját az egyik régi darabjára.

És ezzel az éjszakai álmok örökre véget érnek...

Szúró fájdalom hasított a szívébe, de erőt vett magán. Ezt kell tennie! Nincs más választása, mint hogy visszatérjen a régi életébe. A börtön ajtaja egy röpke pillanatra kinyílt, de most újra becsapódott mögötte. A fájdalom szinte égette, de Talia kényszerítette magát, hogy szembenézzen a valósággal. Mi taszíthatta az anyját ilyen kétségbeesésbe?

A taxisofőr megállt a háza előtt, és Talia kifizette, aztán mezítláb, magas sarkú cipőjét a kezében fogva elindult a bejárati ajtó felé. Zsebre tette a mobiltelefonját, és éppen elő akarta venni a kulcsot, amikor a portás odalépett hozzá, és védekezően felemelte a kezét.

– Sajnálom, Miss Grantham, de utasításom van rá, hogy nem engedhetem be a házba.

Talia megállt, és a férfira bámult.

– Utasítás? Miféle utasítás? És kitől?

– Az új tulajdonostól.

A lány próbálta felfogni, mit mond a portás, de nem értette a dolgot.

– Valaki megvette az egész házat a *Grantham Landtől*? – kérdezte értetlenül.

A portás megrázta a fejét, majd szánakozva nézett Taliára.

– Nem, kisasszony. Valaki megvette az egész *Grantham Landet*. Vagyis ami megmaradt belőle.

Az anyja Talia karjába vetette magát, ahogy meglátta.

– Ó, drágám, hála istennek, hogy itt vagy!

– Anya, mi a baj? Mi a fene folyik itt?

Maxine Grantham hisztérikus állapotban volt, és Talia is az idegösszeomlás szélén állt.

Nem tudta, hogyan jutott el a London központjában lévő lakóparkból a szülei házába. A portással folytatott beszélgetés óta egyáltalán nem működött az agya. Az egyetlen dolog, amire képes volt, hogy most ösztönösen átkarolta a síró anyját, és megkérdezte tőle:

– Hol van apa?

Az anyja kivörösödött szemmel nézett fel rá. A haja kócos volt, és smink nélkül évekkal idősebbnek látszott, mint amilyennek Talia megszokta.

– Nem tudom! És nem érem el. Újra és újra hívom, de nem veszi fel! Az irodájában sincs senki. Valami baj van, érzem! Valami történt velem.

Talia óvatosan kibontakozott az anyja öleléséből.

– Ki kell derítenem, mi folyik itt – mondta higgadtan.

Attól félt, hogy bármelyik pillanatban sírva fakadhat, de az anyja miatt összeszedte magát. Ki kell nyomoznia, mi történt az apjával, és mi történt a családi céggel.

Pár perccel később bekapcsolta anyja laptopját, és megfagyott az ereiben a vér. Egyetlen főcím uralta a híreket mindenhol:

A Grantham Land becsődölt, és az LX Holdings átvette a cégbirodalom romjait.

Talia nem hitt a szemének, ahogy elolvasta a cikket. Végül a zavarodottság átadta a helyét a szörnyű bizonyosságnak, hogy az egész történet igaz. Kár is lenne tagadni. Az apja cége tönkrement, a korábban eltitkolt adósságok lavinája maga alá temette. A család kevéske megmaradt vagyona most már egy új tulajdonosé.

Míg az anyja zokogva a kanapéra rogyott, Talia felhívta az apja irodáját, de senki sem vette fel a telefont.

Ki kellett találnia, mit tegyen ezután. Megkereste az online telefonkönyvben annak a cégnek a számát, amelyik megvásárolta a *Grantham Land* részvényeit. Az *LX Holdings* azonban úgy tűnt, nem is létezik – legalábbis az Egyesült Királyságban nem talált ilyen nevű céget.

Elkezdett külföldi cégek után kutatni, de hamar rá kellett jönnie, hogy keveset tud a konkurenciáról. A sajtó is tanácstalannak tűnt, mert a *Grantham Landet* felvásárló titokzatos cégről nem sok mindent derítettek ki.

Ami azt illeti, hogy hol lehet az apja, Taliának az a szomorú gyanúja támadt, hogy minden biztonnal lelépett. Elbújt valahová, hogy elmeneküljön az újságírók elől. Őt ismerve vajon vesződne azzal, hogy kapcsolatba lépjen a családjával?

Nyilvánvalóan nem.

Talia összepréselte az ajkát, és könnyes szemmel nézett a kanapén kuporgó anyjára. Vajon Gerald Grantham megtudja-e valaha, mennyire bánkódik a felesége az ő eltűnése miatt?

Nem, természetesen nem.

Otthagya őt az élete romjain, hogy megküzdjön a következményekkel, amelyeket még Talia sem volt képes felmérni.

Luke az irodájában ült. Az ablakon keresztül látta a luzerni tavat. Szándékosan választotta Luzernt a cég székhelyül a város fekvése és csendje miatt.

Egész pályafutása során igyekezett, hogy a lehető legkevésbé hívja fel magára a figyelmet. A sajtó *titokzatosnak* nevezte a cégét, és Luke szerint ez jó is volt így. Ez tette lehetővé számára, hogy feltűnés nélkül összegyűjtse a megtorló csapáshoz szükséges tőkét.

Vállalati struktúrája is szándékosan volt átláthatatlan. Létrehozott fedőcégeket és különböző joghatóságok alá tartozó leányvállalatokat, valamint pénzügyi holdingokat, amelyek mindegyike kizárólag Luke életcélját szolgálta: észrevétlenül, gondos spekulációval sok pénzt keresni, hogy végleg tönkretegye az ellenségét.

Mostanra ez a célja megvalósult. Az ellenséget legyőzte. Úgy tűnt, mintha Gerald Granthamet elnyelte volna a föld. Akárcsak a patkányok – aminek Luke mindig is tartotta –, ő is elhagyta a süllyedő hajót.

Luke-nak fogalma sem volt, hová tűnhetett, de nem is érdekelte. Grantham amúgy sem igen talál olyan helyet, ahol biztonságban érezheti magát. Kétségbeesett kísérletként a világ minden tájáról kölcsönt kért különböző cégektől, de nem tudja majd visszafizetni. Ezek a cégek előbb-utóbb a nyomára akadnak és felelősségre vonják.

Luke megrázta a fejét, hogy elűzze ezeket a gondolatokat. Ez már nem az ő gondja. Inkább arra kell koncentrálnia, mihez kezdjen az élete hátralévő részével.

A Taliával töltött éjszaka mégsem változtatta meg az életét. Luke-ot gyötörte a tudat, mekkorát tévedett vele kapcsolatban.

Azt hittem, ő is ugyanúgy érez, mint én. Azt hittem, hogy ami köztünk van, az számára is ugyanolyan különleges, lenyűgöző, csodálatos és tartós, mint nekem. Azt hittem, megtaláltuk, amiről oly sokan álmodnak: a szerelmet első látásra.

Talia szó nélkül eltűnt, és nem hagyott neki mást, csak egy szívtelen üzenetet. Luke azonban még nála is jobban haragudott saját magára, amiért álmodozni mert.

Az apja gyilkosa elleni bosszúhadjáratnak szentelt évek alatt nem volt ideje az álmokra. Vajon ez volt az oka annak, hogy az első nő, akivel új életében találkozott, ennyire hatással volt rá?

Talia... A név gúnyosan visszhangzott a fejében.

Luke kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba. Elérte végre a célját, elpusztította ősellenségét. Ráadásul még sok pénzt is keresett a tönkretételével. Elég vagyont halmozott fel ahhoz, hogy a következő ötven évben luxuséletet élhessen.

Megdörzsölte lüktető halántékát, aztán elszántan az előtte lévő aktáért nyúlt. Kinyitotta a mappát, hogy elterelje a figyelmét a kízó gondolatokról.

Kényszerítette magát, hogy átnézze a pénzügyi elemzés bonyolult számításait. Ez a projekt éppúgy megérdemli a figyelmét, mint bármelyik korábbi. Még akkor is, ha a gondolatai folyton elkalandoznak...

A dossziében lévő fotókon pálmafák, azúrkék tenger és a buja karibi növényvilág volt látható.

Oda vittem volna magammal Taliát...

Talia kibámult az ablakon, miközben a repülőgép Spanyolország felé tartott vele. Mint oly sokszor az elmúlt hetekben, félelem töltötte el.

Az anyja a marbellai nyaralójukban volt, ahová Talia kísérte el a rémálomba illő első napokban.

Apja eltűnésekor Taliát az illetékes adóhatóság tájékoztatta a reménytelen anyagi helyzetükről. Behívták a *Grantham Land* elhagyatott irodájába, hogy tájékoztassák: a csődeljárás nemcsak a cég pénzeszközeire, hanem Gerald Grantham személyes vagyonára is kiterjed.

– Az apja minden tulajdonát céges számlákon helyezte el. Kezdetben az adókedvezmények miatt, később pedig azért, hogy elkerülje a számlák befagyasztásának veszélyét – magyarázta neki a hivatalnok kifejezéstelen arccal. – Következésképpen... – látta, hogy Talia arca krétafehérré válik, ezért óvatosabban folytatta: – mostantól minden az új tulajdonosé. – Még egyszer szünetet tartott, mielőtt közölte volna a szörnyű igazságot: – Beleértve az otthonát és minden ingóságát.

Talia nyelt egyet, hogy el ne ájuljon.

– A személyes tárgyaikat a hét végéig el kell vinniük a házból.

Hirtelen ötlettől vezérelve a lány Spanyolországba vitte az édesanyját, és hálát adott az égnek, hogy a nyaralót, úgy tűnt, megkímélte a csődeljárás. A marbellai ház egy másik cég tulajdonában volt – valami offshore vállalatéban, amelyet az apja alapított.

Spanyolországban aztán Talia megpróbálta összeszedni azt a kevés pénzt, amit az édesanyjával együtt megtakarítottak, de ez szinte semmire sem volt elég. A bankszámlájukat befagyasztották, minden hitelkártyájukat letiltották. Ha nem lett volna Talia titkos megtakarítási számlája, amelyet az apja tudta nélkül nyitott, nem lett volna pénzüik a Spanyolországba szóló repülőjegyekre és élelmiszerre. Vagy Maria fizetésére, aki a ház személyzetének egyetlen tagjaként velük maradt. Szüksége volt Mariára, hogy támogassa az anyját, mialatt neki magának vissza kellett térnie Londonba, hogy megnézze, maradt-e esetleg valamijük, amit megmenthet.

Most azonban a lehető legrosszabb hírral tért vissza. A marbellai villát is hamarosan elveszik tőlük. Talia számára az volt a legrosszabb, hogy ezt a hírt neki kell közölnie az édesanyjával.

Pontosan két hetet kaptak a kiköltözésre. Ennyi idő alatt Taliának meg kell próbálnia lakást találni a városban, valamint munkát is, hogy megéljenek valamiből. Ez az egyetlen módja, hogy biztonságot nyújtson az anyjának. A férje és az otthona után ő maradt az utolsó reménye.

Maxine Grantham eleinte nem fogta fel a helyzet súlyát.

– Vissza fog jönni hozzánk, drágám! Csakrendbe hoz néhány dolgot, és akkor végre visszatérhetünk a normális kerékvágásba.

De mélyen legbelül az anyja már gyanította: Gerald nem fog visszajönni. A saját bőrét mentette, és otthagya a feleségét meg a lányát egy fillér nélkül.

Amikor Talia megérkezett a nyaralóba, az édesanyja reménykedve üdvözölte. Úgy tűnt, a fényűző ház éppúgy nem vesz tudomást az igazságról, mint Maxine Grantham. Talia egyelőre nem szólt semmit, csak átölelte az anyját, aki törekenyebbnek tűnt, mint valaha. Betegnek látszott, és Maria, akit Talia szintén öleléssel üdvözölt, aggodalmát fejezte ki az egészségi állapota miatt.

Talia a könnyeit nyeldeste, amikor arra gondolt, hogy nemsokára szertefoszlik az anyja utolsó reménye.

A vacsoránál hagyta, hogy Maxine kezdeményezze a beszélgetést. Az anyja jelentéktelen dolgokról mesélt: hogy a medencét ki kell tisztítani, és hogy Mariának segítségre van szüksége, mert egyedül képtelen megbirkózni ennyi munkával. Arról, hogy minél előbb időpontot kell kérnie Rafaelhez, a marbellai fodrászához, az egyetlen emberhez, akire rá meri bízni a haját. Elvégre nem állhat így a férje elé, aki bármelyik nap megérkezhet ide.

Talia bizonyára Londonban találkozott az apjával, találgatott Maxine. A férje egyszerűen csak túl elfoglalt volt ahhoz, hogy fogadja az ő hívásait...

Ahelyett hogy válaszolt volna, Talia csak néhány megnyugtató, banális dolgot mondott az anyjának. A rossz hírrel várni fog a vacsora végéig. Addig is arra kell bátorítania őt, hogy többet egyen, és saját magát is rá kell kényszerítenie az evésre. Mert ha ő is kidől, akkor mindketten elvesznek.

Csak jóval vacsora után, az anyja mellett ülve a kanapén, szedte össze a bátorságát, hogy kimondja a végzetes szavakat:

– Az *LX Holdings* igényt tart apa offshore cégére. – Mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta. – Ez azt jelenti, hogy... – az anyja amúgy is sápadt bőre még jobban elfehéredett – a villát is elveszik tőlünk. El kell költöznünk innen. – Talia hangja elcsuklott. – Nem tehettem semmit, anya. Annyira sajnálom!

Az anyja felsikoltott, aztán mintha lassított felvételen történt volna, Talia azt látta, hogy Maxine Grantham a szívéhez kap és összeesik.

Luke elgondolkodva tanulmányozta az ingatlan aktáját. Immár sokadszorra vette szemügyre a fotókat. Tényleg belevágjon ebbe a projektbe? Ez rengeteg munkát, magas költségeket és bizonytalan megtérülést jelentene.

Egy hurrikán teljesen elpusztította a házat és az egész birtokot. A romos épület túlságosan is emlékeztette őt gyermekkori otthonára, amely egy földrengés után megsemmisült.

Kényszerítette magát, hogy értékelje az új projekt esetleges sikerét. Talán a munka újra visszahozza az életkedvét, és eloszlatja azt a furcsa fájdalmat, amely az óta a furcsa éjszaka óta kísértette.

Szüksége volt valami új életcélra.

Amikor néhány másodperccel később megszólalt a házi telefon az asztalán, Luke már az ingatlanszemle megszervezésén dolgozott.

Az asszisztense bizonytalan hangon jelentette:

– Valaki keresi önt, Monsieur Xenakis. Nem kért időpontot, és nem akarja megmondani a nevét. De nagyon kitartó. Mondtam neki, hogy lehetetlen személyesen beszélnie önnel, de...

Luke felsóhajtott. Nem érdekelte a látogató, bárki legyen is az.

– Küldje el! – mondta kerek perec. – Ó, és kérem, foglaljon nekem repülőjegyet holnapra.

– Igen, természetesen, *monsieur*.

– Köszönöm.

Letette a telefont, és figyelmét ismét az iratokra fordította. Hirtelen azonban zajt hallott a folyosó felől, aztán az irodája ajtaja kivágódott. Látta, hogy az asszisztense hevesen tiltakozik, és megpróbálja feltartani a látogatót. A két nő angolul beszélt.

Luke felállt az íróasztal mellől, és dühösen a betolakodó felé indult. Megdermedt, amikor meglátta, ki próbál a titkárnője mellett belépni az irodába.

A másik nő is megdermedt.

Egy másodpercig teljes csend volt, aztán Luke azt mondta:

– Távozzat, és csukja be maga mögött az ajtót.

A szavakat az asszisztensének címezte, nem annak a nőnek, aki illetéktelenül jutott be az irodájába: Taliának.

Talia tényleg nem hitte, hogy a történetek után bármi is felzaklathatja.

Az anyjánál szívelégtelenséget állapítottak meg, és az orvos közölte vele, hogy a problémát a fogyókúra tabletták okozhatták, amelyeket Maxine Grantham évek óta szedett.

Ez volt eddig a legnagyobb sokk Talia számára: az anyja az életét tette kockára, hogy tökéletes legyen az apja szemében. Aki most elhagyta őt is, és a lányát is...

Talia most azért jött az *LX Holdings* központjába, hogy haladékat kérjen. A tulajdonos emberségére akart apellálni, és megkérni, hogy a jövő hónapig hadd maradhassanak a villában. Az édesanyja orvosa világossá tette, hogy bármilyen stressz Maxine életét veszélyeztethetné. Legalább négy hétig pihenésre van szüksége.

Több sikertelen kísérlet után, hogy az *LX Holdings* ügyvédein keresztül megszerezze a cég tulajdonosának elérhetőségét, Talia végül megszerezte a titokzatos cég központjának címét, és a következő repülővel Svájcba utazott, hogy beszéljen a tulajdonossal. És most rá kellett jönnie, hogy Luke az...

De hát ez lehetetlen!

Minden kitörlődött a fejéből, és csak dadogni tudott.

– Nem értem...

Látta, hogy a férfi egyre közeledik felé, aztán Luke megszólalt:

– Mit keresel itt?

A hangja rekedt volt, a tekintete feszült és megközelíthetetlen.

Amikor Talia nem válaszolt, szenvtelenül folytatta:

– Hogyan találtál rám?

Talia gondolatai ide-oda csapongtak, de csak egyetlen szörnyű következtetésre juthatott:

– Te vagy az *LX Holdings*.

Luke összehúzta a szemét, mintha nem értené, amit a lány mond. Kicsit közelebb lépett hozzá, mintha meg akarna győződni arról, hogy nem álmodik.

– Hogyan találtál rám? – kérdezte újra, erőltetett nyugalommal. Ugyanolyan keveset árult el az életéről, a személyazonosságáról azon a szenvedélyes éjszakán, mint Talia neki.

– Ők... ők adták meg ezt a címet. Az ügyvédek, Londonban.

A hangja halk és gyenge volt, miközben Luke úgy bámult rá, mintha megőrült volna.

Hatalmas lelkierő kellett hozzá, hogy végül kimondja:

– Natasha Grantham vagyok.

3. FEJEZET

Luke érezte, hogy minden összeomlik körülötte. Hallotta, amit Talia mondott, de nem tudta elhinni.

Nem, ez nem lehet igaz! Bármit, csak ezt ne!

A lány nagyon halkán beszélt, mégis minden egyes szava vérfagyasztóan hangzott Luke számára.

– Gerald Grantham lánya vagyok. Elvettél tőlünk mindent, amink volt. De arra akarlak kérni, hogy ne... ne vedd el tőlünk a marbellai villát is. Ez az oka, hogy idejöttem.

A hangja elhalt.

Luke döbbenete ebben a pillanatban egy másik érzelmnek adta át a helyét: a dühnek, amely hideg volt, mint a jeges víz.

– Gerald Grantham lánya vagy... – ismételte meg higgadtan.

Miután Talia bólintott, Luke-ot homályos emlékek kerítették hatalmukba arról a tíz évvel ezelőtti napról, amikor elhatározta, hogy mindent kiderít arról a férfiről, aki a családja vesztét okozta. Aztán elpusztítja őt. Granthamnak volt egy lánya, igen... És felesége is, aki mindig mellette állt, mint egy trófea: elegánsan öltözve, drága ékszerekkel feldíszítve.

Mi is volt a nő neve? Marcia? Marilyn?

És a lányát hogy hívták?

Natasha! – döbönt rá hirtelen. Natasha... Natalia... Talia!

Luke tekintete a látogatóján nyugodott. Észrevette, hogy a lány idegesen harapdálja az ajkát. A telt, buja ajkát, amely nem is olyan rég még az ő testét kényeztette...

Ő lenne annak a férfinak a lánya, aki megölte a családját?

– Azért jöttél ide, mert meg akarod tartani a villát?

Látta, hogy Talia ismét bólint, mintha nem merné hangosan kimondani a választ.

Egy végtelen pillanatig csak nézte a lányt, miközben rájött, milyen nehezebbé eshetett ez a könnyörgés.

Talia sötét nadrágkosztümöt viselt, amely mintha csak el akarná terelni a figyelmet a szépségéről. Ehhez a benyomáshoz hozzájárult a haja is, amelyet szoros copfba fogott, ahelyett hogy lágyan omlott volna a vállára, mint a parti éjszakáján. A sminkje is visszafogott volt, és Luke észrevette, hogy az arca keskenyebb, mint amikor először találkoztak.

Bizonyára elég nehéz heteken ment keresztül.

Luke lassan visszament az íróasztalához, és kivette a felső fiókból a marbellai Grantham-villa dokumentumait. Aztán egyenesen Talia szemébe nézett, aki tétován közelebb lépett hozzá.

Az asztal túloldalán állt, alig egyméternyire Luke-tól. Ahogy a férfi ránézett, egy másik érzés is feltámadt benne, amely legalább olyan erős volt, mint a dühe. Ugyanaz az érzés, amit akkor érzett, amikor először találkoztak. Mámorító, elsőprő és letagadhatatlan.

Thee mou, milyen gyönyörű ez a nő!

Ezen semmi sem változtathat, még az a megdöbbenő felfedezés sem, hogy Talia valójában Gerald Grantham lánya.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, felemelte mindkét kezét, mintha beletörődött volna a dologba.

– Ami engem illet, felőlem egyelőre megtarthatjátok a villát. Miért is ne?

Szavai reményt adtak Taliának.

Luke hűvös mosolyt villantott rá, aztán így folytatta:

– Kész vagyok megoldást ajánlani nektek: egy három hónapos bérleti szerződést, hogy legyen időtök új otthont találni.

Nyugodtan és tárgyilagosan beszélt, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét Taliáról. A lány láthatóan megnyugodott most, hogy elhitte: megkapja, amit akar.

Ám ebben a pillanatban a csapda bezárult Talia mögött.

– Az asszisztensem majd elkészíti a bérleti szerződést. Tekintettel az ingatlan méretére és elhelyezkedésére, körülbelül harmincezer euró havonta szerintem méltányos bérleti díj.

Luke figyelte, ahogy Talia elsápad.

Ezúttal Luke verte át őt. Bosszút állt azért, amit néhány hete tett vele.

A férfi nem mutatta ki a diadalát. Ehelyett ismét hamis mosolyra húzta a száját.

– Miss Grantham – mondta bársonyos hangon –, meg kell szoknia, hogy csak azt kaphatja meg, amiért fizet.

Felállt a székéből, és közömbösen vállat vont, majd hozzátette:

– Ha nem tudjátok kifizetni a bérleti díjat, ki kell költöznötök a villából.

A lány arca kővé dermedt, látszott, hogy az összeomlás szélén áll. Micsoda sok lehetett apuci hercegnője számára, amikor rájött, hogy vége a luxuséletmódjának! Az apja már nincs itt, hogy teljesítse minden kívánságát és szeszélyét.

– Ne! – Talia fájdalmasan felkiáltott. – Minden másnak vége, de kérlek, hagyd meg nekünk ezt az utolsó menedéket!

Egy pillanatra, de csak egy olyan röpké pillanatra, hogy Luke azt hitte, rosszul hallotta, úgy tűnt, mintha valódi félelem lenne a hangjában. Valódi kétségbeesés. Luke sebezhetőséget vélt látni abban, ahogy ott állt, reményvesztetten és holtsápadtan. Mintha az élet olyan terhet rakott volna rá, amit nem tud elviselni.

És bár elégedettséggel kellett volna eltöltenie, hogy ugyanazt tette Granthammal, mint amit ő tett velük, Luke nem érezte magát boldognak. Egyszerűen megszánta a lányt.

Az volt a célja, hogy megfizessen a szüleivel szemben elkövetett kegyetlenségért, nem pedig az, hogy újabb kegyetlenségeket kövessen el. Le akarta győzni Gerald Granthamot, és sikerült is neki. De nem lenne ő is ugyanolyan szörnyeteg, mint Grantham, ha tönkretenné Talia életét?

A gondolat nem hagyta nyugodni.

És mintha az ajka önálló életre kelt volna, hirtelen meghallotta a saját hangját:

– Megállapodhatnánk más feltételekben is.

Talia megtántorodott.

Luke Xenakis, a férfi, aki hetekkel ezelőtt olyan boldoggá tette, most megtestesítette mindazt, amit a lány annyira utált az apjában. A hataloméhséget, az érzéketlenséget. Ugyanúgy manipulálta és tönkretette az embereket, mint Gerald Grantham.

Talia számára világos volt: nincs abban a helyzetben, hogy visszautasítsa a férfi ajánlatát. Mert az anyja sorsa is Luke-on múlik. Taliának nem maradt más választása, mint hogy elfogadja, amit a férfi felajánlott neki. Időt kellett nyernie ahhoz, hogy az anyja szembenézhesen az igazsággal, és hogy találjon egy helyet, ahol a jövőben élhetnek. Munkát is kell szereznie, amiből ketten szerényen megélhetnek.

Talia kényszerítette magát, hogy feltegye Luke-nak a rettegett kérdést:

– Ezt hogy érted?

Látta, hogy a férfi elfordul tőle, és kinéz az ablakon. Mintha szándékosan el akarna távolodni tőle.

Luke nyilvánvalóan nem bocsátotta meg neki, hogy az együtt töltött éjszakájuk után elhagyta.

A lány szerette volna elmondani neki, miért tette, hogy megértesse vele: az élete nem a saját kezében van. Nem követheti szabadon az álmait, a vágyait. De letett erről, amikor a férfi közölte:

– Lenne egy munkám a számodra.

Talia értetlenül nézett rá.

– Azt mondtad, hogy belsőépítész vagy – mondta a férfi. – Ez magáningatlanokra vonatkozik, vagy van tapasztalatod kereskedelmi ingatlanokban is?

A lány pislogott, de aztán eszébe jutott a rövid beszélgetésük a bárban. Bólintott.

– Nagyon jó! Ebben az esetben hasznát vehetném a szakértelmednek egy ingatlan felújításánál. Már ha beleegyezel – fordult a lány felé, és hosszú szempilláin keresztül figyelte. – Elfogadnám a